

פרוטוקול מס' 270

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים, שהתקיימה
ביום א', ב' באדר תשל"ז - 20.2.77, משעה 11.00.

נ ו כ ח י ס - הכרי הוועדה:

- ח. גרוסמן - היו"ר
- י. בארי
- מ. גז
- צ. לינקר
- פ. שינמן
- ח. שמעוני

מוזמנים:

- ש. נעמן
- ד"ר מילר
- ד"ר ארליך
- גב' אורתר
- משרד הבריאות -
- פסיכיאטר, משרד הבריאות -
- משרד הבריאות -
- " " -
- טניה שפניץ - משרד המשפטים

היועץ המשפטי לוועדה:

- י. אליאסוף

מ"מ מזכירת הוועדה:

- גב' וילמה מאור

ק צ ר נ י ת :

- שולמית פרג

בסדר-היום: חוק הפסיכולוגים, תשל"ו-1976
(המשרד הדיון)

-1382-

(נאמן ביום 20.3.77)

אני פותחת את הישיבה.

יו"ר ח. גרוסמן:

סעיף 26 -

בארי:
שכחתי למסור ליושבת ראש הוועדה כי לגבי הסעיפים 21 עד 24 היינו אמורים קבל חומר השוואתי, ולהתאים אותם לחוק הרופאים ולפקודת רופאי שיניים. כך, למעשה, עוד לא גמרנו סעיפים אלה.

המנסחים יעשו הכל כדי להתאים סעיפים אלה.

יו"ר ח. גרוסמן:

סעיף 26 -

אין עודדין על סעיף זה, כי הוא סעיף קובל. אני חושבת כי הוא טובן סאליו.

סעיף 27 -

התאים. (י. אליאסוף: זה מישור אחר. מכל מקום, זה 5 שנים.)
בשתי הוועדות יושבי הראש שלהן הם שפטנים.

בוועדת התלונות, לא.

אליאסוף:

בארי:
הייתי רוצה לשמוע אם דרישת ועדת התלונות מיוחדת. הייתי רוצה לשמוע ל כך, כי בלשכת עורכי דין יש שם ועדת אתיקה.

אני מציע לעבור לסעיף 28 וסעיף 29.

אליאסוף:

(קוראה את הסעיפים 28 ו-29)

יו"ר ח. גרוסמן:

לגבי סעיף 29 (ד) - זה נעשה באופן לתי תלוי, אם היתה חקירה או לא היתה חקירה.

י. אליאסוף:
יש שני גופים שמפעילים את המנגנונים
המשמעתיים: הגוף האחד הוא ועדת
התלונות, והגוף השני - ועדת המשמעת.

לוועדת המשמעת נכנסת ועדת התלונות,
והיא בודקת את המצב. יש לה סמכויות משטריות לערוך חקירה. (היו"ר
ח. גרוסמן: זאת אומרת, שאם מזמינים עד אז הוא חייב לבוא ולהעיד)

על פי חקירה זו מחליטה הוועדה כולה
אם להביא את הפסיכולוג בפני ועדת המשמעת או לא. יתכן גם שהחקירה
מראה מה להביא לוועדת המשמעת. הדבר הזה מתבטא במעייפים קטנים
(א) ו-(ב) של סעיף 29.

אם תוך הליך החקירה מנקש הפסיכולוג
למחוק שמו, אז גם לאחר יציאתו מהפנקס ממשיכה ועדת התלונות לפעול
לפי סעיף 29 (א).

סעיף 29 (ד) - זו התיישנות שקיימת גם
לגבי עבירה פלילית וגם לגבי עבירת משמעת.

נביח, שפסיכולוג עשה משהו ב-1.1.76,
אז יכולים להביאו לדין עד 31.12.78. והיה, אם לא האשימו אותו
עד אז, אז לא יאשימו אותו אחר כך. כלומר, מיום שעשה את המעשה,
ולא גילו את זה, או גילו ולא הביאו אותו לדין, אז לא יאשימו אותו
יותר. אם תוך 3 שנים לא גילו, או גילו ולא האשימו, אז לא
יאשימו אותו אחר כך. ההאשמה מובאת בפני ועדת המשמעת.

צ. לינקר:
יש לזה משמעות - כאילו מצאו אותו אשם.
אולי כדאי להגיש תביעת אישום, כי תהליך
ההאשמה ועד מתן פסק דין הוא סמושך, וזה מתבטא בכמה שנים.

אני שוקלת אם זה ברור די הצורך שכתב
ההאשמה צריך להיות תוך 3 שנים.

י. בארי:
זה ברור. לי ספריע הביטוי "להאשים על",
אני יודע שצריך לומר "להאשים ב...".
לכן אני מציע לתקן את זה.

י. אליאסוף:
התיישנות יכולה להיות לפי שני קני-מידה:
(א) לפי יום המעשה, ואז מתחילים לספור
את תקופה, וזה מקובל בפקודה הפלילית; אבל יש התיישנות שנמדדת
לפי יום שנודע המעשה, ולא לפי יום המעשה.

נביח, ב-1.1.76 ביצע פסיכולוג משהו,
ולא ידעו עליו תוך 5 שנים. יש שיטות לענין זה - יש שמתחילים
לספור את תקופת התיישנות מיום שנודע על העבירה, ולא מיום ביצוע
העבירה. מה שמוצע פה זה תקופת התיישנות לגבי הזמן שבו בוצעה
העבירה בין אם נודע או לא נודע עליה.

אם נקבל את האלטרנטיבה, אז צריך יהיה לדעת - בודע למי?

בארי:

מה פירוש האשמה? האם זה תהליך פורמלי? (י. בארי: כן) זה לא

ר מילר:

ור. (י. בארי: to charge)

זה העמדה לדין בפני בית משפט.

אליאסוף:

לעומת זה, בסעיף 35(א) כתוב "אשם" -

הו שלב אחרון של העניין.

לא יועמד לדין אם יש ספיקות. השאלה היא, אם אנחנו מקבלים את גישה של יום המעשה או יום שנודע על המעשה, או תקופה ארוכה ותר 3-שנים.

בארי:

אולי כדאי לכתוב "הוגש כתב אישום" - הרי זה לא בדיוק הועמד לדין.

לינקר:

הרכב ועדת התלונות נראה לי. זה די סביר. בסעיף 27(ב)(1) כתוב: "נציג מועצה שהציעה לשר לפי דרישתו" - אולי כדאי לשנות "לפסיכולוג";

ר ארליך:

לגבי סעיף 27(ג)(2) - כתוב בין השאר

בעלי ותק" - וזה ברור; כמו כן כתוב שיהיו בזה שני עובדי משרד בריאות. זה גם כן ברור.

שר הבריאות לא מציע פסיכולוג.

י"ר ח. גרוסמן:

לא חייב להיות פסיכולוג בוועדת התלונות.

אליאסוף:

לפחות אחד, אם לא שנים, חייב להיות בוועדת התלונות.

ר ארליך:

גב' אורתר:
המועצה היא בת 25 איש, ולא יהיה בה פסיכולוג. יש כל מיני דברים שאין לדעתם. סכל מקום, אנחנו דנו רבות בשאלה ששני האחרים לא יהיו פסיכולוגים. וכך הגענו למסקנה כי כך יותר טוב, שכן התלונות חייבות לבוא מהציבור. יש על כל פנים מדדים יותר טובים מדעת פסיכולוג לגבי נושא לתלונה.

היו"ר ח. גרוסמן:
מוטב שיהיה כך - או פסיכולוג שממנה שר הבריאות, או נציג מועצה של הפסיכולוגים. כך שאין בזה בעיות.

ד"ר ארליך:
השאלה היא, אם לא כדאי שהחוק יקבע את ה"רציו" לפני כן.

אני מציע שנציג המועצה יהיה פסיכולוג.
(היו"ר ח. גרוסמן: אני חושב שזה לא נחוץ) אם כן, שאחד יהיה עורך דין, ואחד יהיה פסיכולוג. לא ישנה מניין הם יבואו.

גב' אורתר:
מה המצב אצל הרופאים או אצל רופאי השיניים?

היו"ר ח. גרוסמן:
לגבי 27(ד) - אנחנו מבקשים לנסח בהתאם לרוח הדברים שנשמעו פה.

י. בארי:
טרם הכרענו בנוגע לקונצפציה.
אני מבקש לשקול במלוא המציאות אם במסיבות המקצוע הנזכרי אין זה סן הדין שזה יהיה מיום שנודע על העבירה, ולא מיום המעשה.

גב' אורתר:
לא הייתי מתנגדת לזה, כי דוקא בטיפול פסיכולוגי ממושך יכול אדם לא לדעת על משך הטיפול, ולהתחיל את זה מאוחר יותר. מצד שני, לא להגדיל מעל לחמש שנים מאז שהוגשה התלונה. כלומר, אם לא התלוננו תוך התקופה עד חמש שנים, לא יטפלו בזה יותר.

ש. נעמן:
תקופה ארוכה מדי לתת לאדם אנונימי
כדי שיוכל להתלונן. זה משום עינוד
הדין. לא יתכן לרדוף פסיכולוג בגלל תלונה. זה לא יתכן.

אם נקבל את השיטה שלך, ח"כ בארי,
הרי זו שיטה לפי חוק שירות המדינה (משמעת) לגבי עובדי מדינה זה
מתאריך שנודע על הביצוע. ואם לא הוגשה תלונה תוך שנה, אז יש
בזה התיישנות.

י. בארי:
אם סיום שנודע - אז פרק הזמן
חייב להיות קצר עד הגשת כתב האישום.

זי"ר ח. גרוסמן:
יש מקום לסחיטה מצד אנשים שציפו
אולי מפסיכולוג לעשות "הוקוס-פוקוס".

י. אליאסוף:
אתה יודע כמה תלונות יש על עורכי דין?
יש לקוחות שמגישים תלונות בגלל שהם
לא שבעי רצון.

זי"ר ח. גרוסמן:
אצל הפסיכולוגים זה עוד יותר קשה, שכן
מדובר על עניין שנעשה בארבע עיניים.
זה לא מדובר במסמכים.

אדם לא מתלונן, אז אי אפשר להגיש
נגד הפסיכולוג תלונה. לכן נראה לי שצריך להעלות את התקופה.

י. נעמן:
לפעמים זה רודף את הפסיכולוג.

הנה, קרה סקרה כזה ששני רופאים
וואשמו שהם אינם רופאים, ולקח כ-20 שנה כדי לברר את זה, גם
לאחר שהם היו רופאים. אחד התגרש מאשתו, והיא מצאה לנכון להתלונן
גדו. פנינו לרומניה כדי לברר, ובסקרה זה ענו לנו תשובות
וספיקות ומסכות. אבל יכול היה לקרות גם שהתשובות לא היו מגיעות,
אז היינו צריכים לבטל את רשיונו את רופא כזה.

י. לינר:
למשל: מאשימים פסיכולוג שטיפל בחולה
שאחר כך הלך לפסיכיאטר, ואז הוא
ושתכנע שהיה צריך להעבירו מוקדם יותר לפסיכיאטר, שכן אז זה היה
נציל אותו. האם זו רשלנות?

לכן אני תומכת בתקופה הזו של שלוש שנים.

י. נארי:
בסעיף 25(2) כתוב "השיג את רישומו או התרו על ידי הצג שוא" - בניח שהעבירה מתגלית כעבור 3 שנים. המבחן לפי סעיף קטן (3), ואי אפשר לנקוט בצעדים. (טניה שפניץ: זו התחזקת, ואז הולכים לפי החוק הפלילי)
הוא זייף תעודה - (היו"ר ח. גרוסטמן):
ועדת הרשיונות יכולה גם לשלול את רשיונו

זה גם פלילי וזה גם עבירה משמעית.

היו"ר ח. גרוסטמן: סעיף קטן (2) איננו נוגע לעבירת משמעת.

י. אלי אסוף:
לא נאמר שאפשר לשלול רשיון - לפי טענתו של ח"כ נארי. לכן הוא שואל, מה יהיה אם מגלים אחרי שלוש שנים? בגלל התיישנות, אי אפשר יהיה להאשימו. אבל מיום שנודע על הזיוף, אש אפשר להעמיד אותו לדין, ולא מיום הזיוף.

לגבי רופאים אין התיישנות.

שלילת רשיון זה בחוק הפלילי, ובמישור אחר.

ש. נעמן:
לסעיף קטן (ד) אני מציע סייג - אם עברו 3 שנים לאחר ביצוע - אם מדובר על מקרה חמור - רשאית ועדת התלונות להעמידו לדין. אם המקרה הוא של רשלנות או הצג שוא.

י. אלי אסוף: "התנהגות שאיננה הזלמת" ו"רשלנות", זה איכס שנים.

לגבי סעיפים קטנים (4) ו-(5) - אולי תהיה תקופת התיישנות שנה אחת מיום שנודע לוועדת התלונות.

פ. שינמן: מיום הדיון. צריך להכניס את זה. יכול להתחיל דיון, ולהמשיך 6 חודשים, וההאשמה נמשכת.

היו"ר ח. גרוסטמן: יש פה סעיף קטן (ד) שאיננו מטצה את כל המקרים.

יש בפנינו שתי סוגיות: א) הסעיף הזה איננו מבחין בין האשמה והאשמה. יכולה להיות האשמה כזו שהוא לא שם לב. האשמה אחרת יכולה להיות, שהוא אנס; האשמה אחרת יכולה להיות, שהוא הציג תעודות - כמו שנאמר כאן "הצג שוא". על כל המקרים

היו"ר ח. גרוסמן:

חלה התיישנות מאותו מועד שבו עבר עבירה. אם כן, יש שתי סוגיות שצריך לפתור אותן: (א) אבחנה בין האשמה להאשמה; (ב) העבין של ביצוע העבירה, מזמן הביצוע - כמה שנים צריכות להיות בהתאם לסוג האשמה.

גב' אורתר: "הצג שוא" - יכול אדם להתחזות שהוא פסיכולוג.

ד"ר ארליך: בדיקת תעודות - זה מסמכות ועדת התלונות.

היו"ר ח. גרוסמן: זה נכתב לפרק של שפיטה משמעתית. האם סעיף 25(2) מופיע בפרק מקביל אצל רופאים או רופאי שיניים?

י. אליאסוף: סעיף זה משתלב עם סעיף 35. המעגל נסגר בזה. אנחנו אומרים לוועדת התלונות כי לגבי תלונה על זיוף לא לחכות יותר משנה. (היו"ר ח. גרוסמן: זה נודע אחרי שעסק בזה מסך 10 שנים) אנחנו אומרים, סיום שנודע לוועדת התלונות, אז לא יותר משנה.

ש. נעמן: זה לא יהיה צודק. ראינו זאת על סמך נסיון בפקודת הרופאים. זה רודף את האדם ללא צורך. יכול להיות מקרה כזה, שמאוחר יותר מתברר כי התלונה איננה מבוססת.

אני מציע לכתוב בסעיף קטן (ד) (של סעיף 27) - לא יואשם פסיכולוג על עבירת משמעת אם עברו 3 שנים. כך שכל היתר כבר מתיישב.

היו"ר ח. גרוסמן: בסדר.

י. בארי: בסעיף 25(4) מדובר על הפרת הוראה של חוק זה, ובסעיף 18 מדובר על ייחוד פעולות - "משיווקה פעולה לבעלי מוסחיות מוכרת" וכו' - יכול להיות שמישהו מבקש טיפול פסיכותרפויטי, כאן אינני יודע אם זה צריך להוודע תוך פרק זמן - ויתכן שזה יוודע - האם פסיכולוג כזה יהיה פטור? הרי אנחנו מדברים פה על הליכים משמעתיים.

י. בארי:

אני שואל אם זה נודע אחר כך - אז אני יכול להביא אותו לדין משמעת. במסגרת המקצוע אפשר להביא אותו לדין.

איך הוא יכול להתגונן אחרי 25 שנה?

הי"ר ח. גרוסמן:

רשלנות חמורה לגבי עבירות אחרות שרצוי לתת את הדעת על ביצוע עבירה, אז תבוא

י. אליאסוף:

הצעה של הפרדה.

סעיף קטן (4) צריך לתקן כפי שתקנו בחוק הרופאים. שיהיה אותו נוסח - "התמיד

ש. נעמן:

להפר". צריך להתאים את זה.

זה יקל בהרבה.

י. אליאסוף:

אני מבין את כל המעיפים מ-(1) עד (4), ואני חושב שלגביהם מספיק זמן של 3 שנים.

פ. שינמן:

אבל בקשר לסעיף קטן (2) - "הצג שוא" -

זה צריך להיות יותר אקטואלי.

יבוא נוסח שיבדיל בין סוגי העבירות.

הי"ר ח. גרוסמן:

בקשר ל"התמיד להפר" - נניח שפסיכולוג עסק בפעולה הטעונה מוסחיות ניכרת, והוא לא נמנה עם בעלי המוסחיות הניכרת. הוא אמנם לא התמיד להפר, שכן הוא עשה את זה פעם אחת או פעמיים. האם פסיכולוג כזה לא יתן את הדין?

י. בארי:

אנחנו בודקים את ענין ההתמדה.

ש. נעמן:

מתקבלת תלונה אחת, או שתיים, או שלוש - (הי"ר ח. גרוסמן: התראה אפשר לעשות גם התמיד). שולחים לו התראה מינהלית עוד

בסעיף קטן (4) נכניס את הענין של "התמיד".

לאז משרד הנריאות סתרה בו. כאשר נעשית עבירה אחת, ולא לפני ועדת המשמעת.

עוד יבוא גרוסמן.

היו"ר ח. גרוסמן:

ש. נעמן: זאת ועוד: צריך להתאים את זה לפקודת הרופאים. יש שתי הוראות: א) שר המשפטים מוסמך להתקין סדרי הדין -- (טביה שפניץ: זה בסעיף 7)

י. בארי: מה דינו של רופא שמבצע ניתוח?

טביה שפניץ: אין ייחוד.

ש. נעמן: רופא כללי יכול לעשות את הניתוח המסובך ביותר.

טביה שפניץ: כאמור, אין ייחוד. זה כללי ביותר.

ש. נעמן: מבחינת החוק הפלילי, בפרק על בריאות, יש מספיק דברים כדי להביא רופא כזה על מעשהו לדין פלילי.

י. בארי: כאן הוויכוח הוא בדיני משמעת.

מפיע כאן סעיף 18. לכן שאלתי את השאלה משום שזה קיים בחוק. הואיל וזה קיים בסעיפים 17 ו-18, פירוש הדבר שאם הוא הפר --- (היו"ר ח. גרוסמן: פסיכולוג לא יבוא במקום רופא)

קבעו בסעיף 17 (2) בענין מוסחיות מוכרת, תנאים לענין הכשרה, ואחר כך נאמר בסעיף 18 (א) "משיוחדה פעולה לבעלי מוסחיות מוכרת..." - "לא יעסוק פסיכולוג בפעולה..." כלומר, לא יעסוק כמו אותו בעל מוסחיות.

אם אצל רופאים זה איננו, אז איננו. אבל בסעיף 25 כתוב מה שכתוב, וזה כולל את ההוראות הללו.

צ. לינקר: פסיכולוג קליני גובל עם רופא. יש עיסמות, וכדאי שפסיכולוג

אחר ייכנס לזה.

ש. נעמן: זה בא להגן על קליינט של פסיכולוג.

גב" אורתר:
לימודי פסיכולוגיה אורכיים
5-6 שנים, ולא מספיקים ללמוד
באוניברסיטה. ואילו רופא קליני שגומר לימודיו, לא יקבל תעודת
רופא עד שלא יעבוד בבית חולים בתחומים שונים של הרפואה.

פסיכולוג במקרה כזה, כן מקבל
תעודתו. כך שרופא יודע מתי אסור לו לטפל בחולים.

י. בארי:
סעיף 6 מדבר על סוד מקצועי - "מידע
על אדם שהגיע לפסיכולוג מעיסוקו
המקצועי או בעקבותיו חובה עליו לשמרו בסוד, ואינו רשאי לגלותו...".
הדבר לא נודע אלא כעבור זמן.
במקרה כזה מירוף ההתיישנות חוסם.

ש. נאמן:
מספיק עבירה פלילית.

היו"ר ח. גרוסמן:
בינתיים עבור 5 שנים, והוא לא
עשה את זה. אבל אם יעשה עוד
פעם, אז הוא יועמד לדין.

אם המעשה לא ייודע, אז הוא
יוכל לעבוד 50 שנה ואיש לא ידע מזה. זה יכול לקרות. זה
כמו פקיד שמקבל שוחד ואיש לא ידע על כך.

י. בארי:
על זה אין ויכוח. אבל השאלה היא,
אם זה מיום שנודע או מיום המעשה.

י. אליאסוף:
אנחנו בחשוב על תקופת ההתיישנות.

סעיף 30 -

סעיף 31 -

י. אליאסוף:
הוא מושעה עד הבירור.

ד"ר מילר:
זה בא למנוע פגיעה נוספת.

זה מחזק אותי בדעתי שלפחות נציג
אחד יהיה בוועדת התלונות שהוא

ד"ר ארליך:

פסיכולוג.

יש ועדת תלונות ויש ועדת משמעת. כאן
נאמר שוועדת התלונות אם יש לה חשש
סביר... ומה הלאה, לא כתוב. יכולה להיות השעיה.

פ. שינמן:

אם ועדת התלונות מקבלת תלונה, אז
היא משעה סבלי לומר מה היא עושה. אם מתחילה בדיון או לא, ואם
רוצים להאריך עד בית דין משמעת וכו'. לדעתי, חסרה כאן איזו
שהיא חוליה.

זה טעון תיקון. אם משעה המנהל, אז
המנהל צריך לבקש את ההארכה.

י. בארי:

האם יש סיבה סיוחית לכך שקבעו

שזה יהיה בבית משפט השלום ?

הסיבה היא שזה יתברר שם יותר מהר.

טניה שפניץ:

בכוונה לא נאמר כך, ח"כ שינמן,
כדי להמליץ בפני משרד הנריאות
להשעות אותו תוך חודש אחד. גם אם הגישו הליך לוועדת המשמעת,
ולא הלכו לבית המשפט, אז העניין נגמר.

י. אליאסוף:

בסעיף 31 כתוב - (מצטט) - אם כן,
זה ברור בוועדת המשמעת.

היו"ר ח. גרוסמן:

מה עושים אתו תוך חודש ימים!

פ. שינמן:

אנחנו חשבנו על זה. קודם כל,
מטרת החוק היא להבטיח את הציבור,

ש. נעמן:

ולא את הפסיכולוג.

בא לפני ועדת התלונות - אגב, אני
מסכים להצעת התיקון של ד"ר ארליך שיהיה בוועדת התלונות גם
פסיכולוג - ושם רואים שיש שם מסיבות חמורות, ואז נבדקת התלונה,
ולאחר מכן היא ממליצה בפני המנהל הכללי, ואז הוא צריך לשקול
ולהציע להשעות את הפסיכולוג, ואז הפסיכולוג יכול לערער על כך
תוך 15 יום בפני בית משפט.

גם לאחר ועדת הערעור זה יכול לבוא בפני בית משפט שלום, ואז צריך להוכיח שיש ביסוס לטענות אלה. עד אז, ההנחה של החוק היא שיהיה זירוז בענין. ישנם שלושה סינונים, של הוועדה, של המנהל ושל בית המשפט. לא רצינו להטריד את בית המשפט המחוזי וגם לא את בית המשפט העליון בגלל שהם עמוסים. בחוקים אחרים אין לנו דבר כזה. אין שם אפשרות של השעיה דחופה לגבי משמעת. אין גם השעיה אצל רופאים.

מכל מקום, אנחנו נחאים סעיף זה לפקודת

הרופאים.

ד"ר מילר: לגבי סעיף 31: אדם יכול להגיע לבית המשפט, ובית המשפט יכול להשעותו עוד. האם אין גבול להשעיה? נניח, שנחקלים בקשיים בהשגת אינפורמציה ---

אילו זה היה נגמר תוך חודש ימים, אז לא היו פונים לבית המשפט.

היו"ר ח. גרוסמן:

ההאשמה חמורה, ואז רוצים להשעותו עד תום ההליכים.

י. אליאסוף:

ההאשמה קשה וחמורה, ובכל זאת הוא לא הורשע. האם לא צריך להיות סייג לגבי

ד"ר מילר:

קופת ההשעיה?

אי אפשר להכניס את הוועדה למיטת סדום.

ש. נעמן:

י. אליאסוף: מדובר פה על השעיה במישור היחסים של המדינה. זאת אומרת, הרשיון מושעה, והוא איננו יכול לעסוק במקצועו וגם לא לעבוד במקום עבודה שבו הוא עובד; אם הוא עובד באופן פרטי, אז הוא סוגר את המקום; אם הוא עובד מדינה, אז עשויים להשעותו כעובד מדינה; ואם הוא עובד בקופת חולים, אז הוא לא יקבל משכורת בכלל מקופת חולים. מכל מקום, הוא מקבל משכורת מקופת חולים, ולא מהמדינה.

אנחנו מציעים אותו דיין כמו ברופאי שיניים.

ש. נעמן:

האם יש הגדרה לגבי האשמה חמורה? מה זה האשמה חמורה?

מ. גז:

ח. שמעוני:

יש האשמה על פי חשד.

פ. שיינמן:

ענין ההשעיה מטריד אותי. בסעיף 35 כחוב: "... אשם בעבירות משמעת", ואז ינקטו נגדו באחד מאמצעים הבאים: "התראה, נזיפה, קנס עד 2000 ל"י. איסור לעסוק במקצועו לתקופה שלא תעלה על חמש שנים, ומחיקת שם הפסיכולוג מן הפנקס."

אבל יש עוד אמצעים אחרים. כאשר ועדת המשמעת תמצא אותו אשם אז יש לה כל האמצעים. וכאן, לפני שמוכיחים כי הוא אשם, משעים אותו. (היו"ר ח. גרוסמן: סעיף 35 בא לאחר קבלת פסק דין) הפסקת עבודה, זה הצעד האחרון שנוקטים בו. ואילו כאן, לפני שהואשם האדם משעים אותו לחודש ימים. יוצא איפוא שנוקטים כך מלכתחילה. עוד לפני שנחגלה.

י. בארי:

להערתו של מר אליאסוף בקשר לאבחנה בין פסיכולוג עצמאי לשכיר - אינני יודע מה הפגיעה קשה יותר. אם מותר לי לעשות הקבלה בנעשה בסדר הדין הפלילי, ובאופן עקריי הערתו של ד"ר מילר כוחה יפה לגבי נאשם בערבות. אצטט כמה סעיפים:

"46. חשוד הנתון במעצר ולא הוגש עליו כתב אישום תוך תשעים יום לאחר מעצרו, ישוחרר מהמעצר.

47. נאשם הנתון במעצר ולא התחיל משפטו תוך ששים יום לאחר שהוגש כתב האישום, ישוחרר מהמעצר.

48. נאשם הנתון במעצר ולא נגמר משפטו בערכאה ראשונה במתן פסק דין תוך שנה לאחר שהוגש כתב האישום, ישוחרר מהמעצר."

יתכן שלא צריך להכניס את הענין של בית המשפט. מה שצריך לעשות כאן הוא, שצריך לומר כי אם ההליכים נמשכים, אז ההשעיה מותלית עד כך וכך זמן.

היו"ר ח. גרוסמן:

רק המנהל רשאי להשעות - אם המנהל ראה צורך דחוף להשעות אותו - זה קצת מקל על הדברים הכבדים שנאמרו כאן. פסיכולוג גם יכול לערעור בפני בית משפט השלום. מכל מקום, אני חושבת שצריך לומר במפורשת - שלא לפי בקשת ועדת התלונות. לגבי יתר הדברים, אין ברירה.

י. אליאסוף:

אולי להגביל את ההשעיה, נניח - עד שנה. או עד המועד הקצר ביותר.

פ. שיינמן:

הייתי משאיר את ועדת התלונות. לדעתי, מוטב שיהיו עוד אנשים שיבדקו.

השאלה היא, אם הוועדה רוצה להגביל
חקופת ההשעיה.

י. אליאסוף:

הנקודות שהתעוררו כאן, ייבדקו.

היו"ר ח. גרוסמן:

ז. נעמן:
אל תחנו תעודת עניות לא למנהל הכללי ולא
לוועדת התלונות, שכן הם צריכים לשקול
את חומרת הבעיה. אנחנו רוצים להגן את הציבור, ובעיקר כאשר מדובר
על מקצוע שאליו הסתגנו כל מיני אנשים שרלטנים. ביחוד כאשר הטיפול
הוא בקטינות.

ד"ר מילר:
הייתי רוצה לשאול, אם אפשר לחשוב
לא רק על הגבלת הזמן בבית המשפט, אלא
גם על דיון חוזר בבית המשפט. כלומר, שתהיה אפשרות לפנות בחזרה
לבית המשפט.

היו"ר ח. גרוסמן:
ד"ר מילר אומר שהדבר אם לא נגמר, אז
שיהיה דיון נוסף כדי להאריך פעם נוספת
את החקופה. אני חושב שאנחנו לא צריכים להזדרז בזה.

י. בארי:
אני מבקש להביא להאחדה בין רשויות
שמסעות לבין רשויות שמבקשות את ההארכה.
אם המנהל מסעה, אז הוא צריך לבקש את
ההארכה. אם ועדת התלונות - אז היא תבקש את ההארכה בהתאם לכתוב
בסעיף 31.

סיכמנו כי העניין ייבדק.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני מציע תוספת - שמבקשת ההארכה תהיה
רק ועדת המשמעת, ולא משהו אחר.

פ. שיינמן:

אני רואה שיש שלוש הצעות בעניין זה.

היו"ר ח. גרוסמן:

מ. ירד:
ההצעה כאן היא, להאריך את חקופת
ההשעיה. ואני מציע לצמצם או להגביל
את תחום ההשעיה הראשון, כך שלגבי ההארכה השניה יהיה אותו סייג.
אם מדובר על חודשים, אז עוד חודש נוסף.

טרם סיכמנו אם אנחנו נותנים
השעיה נוספת.

ז"ו"ר ח. גרוסמן:

לגבי סעיף 31 הסיכום הוא:

הושמעה טענה שצריכה להיות ועדת
ולונוח, ועדת משמעת ומנהל כללי; בענין ההארכה - כל חברי הוועדה
דעה שצריך לקבוע זמן מסויים לגבי תקופת ההשעיה, אם זה שנה וכו';
ש דעה שצריך לתת מועד נוסף. (מ. גז: גם אני תומכת במחן מועד
וסף) טוב. הכל נרשם.

סעיף 27(ד) - (מצטטת הסעיף) -

לינקר:

לא ברור לי אם תקופת המינוי
זוגבלת. (י. אליאסוף: מה רע שימונו פעמיים?) גדל דור חדש, עם
שקפות חדשות, ולא רוצים לפגוע באישים.

לצער הרב, זה עתה נודע לי
כי האדמו"ר מגור נפטר, ולכן

שינממן:

וני נאלץ לעזוב את הישיבה.

אנחנו משתתפים בצער.

ז"ו"ר ח. גרוסמן:

(ח"כ פ. שיינמן עוזב את הישיבה)

להערתו של ד"ר מילר בקשר לדיון
חוזר: אין צורך בדיון חוזר.

ז. נעמן:

נוראות אלה הולכות בכיוון שהטיפול יהיה דחוף. ועוד: על החלטת
ועדת המשמעת יהיה ערעור בבית משפט המחוזי. בית משפט השלום
חליט מה שיחליט, ואחר כך ועדת המשמעת מחליטה. ואם היא משעה
וחו, אז יש על זה ערעור בפני בית משפט מחוזי.

מדובר פה על מקרים שיש בהם האשמה
חמורה, לכן ישו פסיכולוג פעם

ז"ו"ר ח. גרוסמן:

וחח, ואחר כך עוד פעם בפני בית משפט השלום. מכיון שהחקירה
נסועפת ואי אפשר לגמור, אז מה יהיה?

אז כל האינסטנציות יצטרכו לעבוד
בדחיפות.

ז. נעמן:

מ. ידיד:
בסעיף 25(2) כתוב: "השיג את רישומו או התרו על ידי הצג שוא" - ההוכחה הוא אולי צריך לקבל עוד מסמכים? מחו"ל מתעכבת. מה יעשה?"

היו"ר ח. גרוסמן:
זה יכול להיות לטובת הפסיכולוג. אבל יכול להיות גם ההיפך. אני מבקשת מהמשפטנים לנסח את הדברים. אם אתה, מר נעמן, עומדת על דעתך, אז נסח אותה.

צ. לינקר:
ביח משפט יכול להחליט על הארכה, וכך אנחנו סומכים על החלטתו של בית המשפט.

מ. ידיד:
במתעסקים ברפואה אנחנו הגבלנו בזמן.

סניה שפניץ:
כי זה היה מטעמי בריאות.

סעיף 32 -

מ. גז:
האם יינתן פומבי לפסק דין? או האם הוא יהיה סודי?

ח. שמעוני:
בתי דין משמעתיים שצברו נסיון רב היו קודם בדלתיים סגורות. עכשיו הם מתנהלים בדלתיים פתוחות. אומרים כי בדרך כלל התלונות בבתי דין משמעתיים הן קלות. ואם זה מתנהל בדלתיים סגורות, אז מי יודע מה קורה שם.

אני חושב שלטובת הנאשם זה יהיה בדלתיים פתוחות, ואז כל החששות והרינונים נעלמים. לדעתי, כדאי ללמוד מנסיון זה.

צ. לינקר:
מדובר בסודיות המקצוע. אמנם יהיה זה לטובת הפסיכולוג שיהיו דלתות פתוחות, שכן אז הוא מוכיח שהוא איננו אשם. אבל במקרה זה, החולה איננו מעונן שיגלו את שמו.

היו"ר ח. גרוסמן:
מחייבים את הפסיכולוג לא למסור מידע.
איסור זה חל גם על רופאים. אם כן,
איך נוכל לחשוף את זה בפני הציבור?

י. אליאסוף:
בקשר לסודיות היה ויכוח עקרוני בשאלה
אם לפתוח דלתות או לא. כאשר המעביד
הוא מדינת ישראל, והעובד זה עובד ציבור - צריך לפתוח דלתות על מנת
שהציבור ידע. פה נגעו במישור הפרופסיונלי. אני צטטתי חלק מבג"צ
שהיה נגד לשכת עורכי דין, כאשר ערוך דין בקש לפתוח, ובית המשפט
העליון אמר לא.

ועוד: השיטה של בי"ד משמעת צריכה
להיות עם דלתות סגורות, ואז אומרים מה שיש להגיד.
המישור הזה של משמעת איננו אותו
מישור של בית דין למשמעת.

היו"ר ח. גרוסמן:
אם כך היה לגבי עורך דין, קל וחומר
לגבי פסיכולוג.

צ. לינקר:
לגבי שלילת רשיון: קורה לפעמים שיש
שרלטן שיש לו מאמינים, אז חשוב שיהיה
בי"ד סגור כדי לא לחשוף את זה ללחץ ציבורי לא מוצדק.

ש. נעמן:
יש פקודת ראיות, ושם נאמר שאם לגבי
עדותו של רופא או פסיכולוג שיש בה
משום סודיות, אז ניתן לבית המשפט להכריז על כך.
לגבי רופאים אין הוראה כזו. אבל אנחנו
בכל זאת נוהגים בוועדות אלה לפי חוות דעת שלנו, ומכריזים, ואז
הישיבות הן סגורות. קרה פעם כך, שלמרות שרופא ידוע דרש לפתוח, אז
הוועדה התנגדה ולא פתחה דלתות.

ח. שמעוני:
כאשר הדיון יגיע לבית משפט מחוזי, האם
גם אז תהיינה הדלתות סגורות?
שבית הדין המשמעת יחליט שזה כל כך
חמור, שזה מצדיק שיהיה סגור, ואז יחליט שיהיה סגור. אם למישהו זה
לא ימצא חן, אז שיערער.
על כל פנים, אינני עומד על הצעתי זו.

סעיף 33 -

היו"ר ח. גרוסמן: בענין הרופאים היתה לנו בעיה כזו. מה עושה אם יש נגד רופא דיון משמעתי והוא איננו מתייצב? הוא נסע לחו"ל. אבל אי אפשר לדון בהעדרו.

מה זה "סיבה מספקת"?

מ. ידיד: אם לא הופיע, אז ידונו בהעדרו. אבל אם הדברים עונים, אז אני מוותר.

ח. לינקר: מישהו טוען כי הוא לא קבל את ההזמנה. אז לשם כך יש עד שמעיד כי הוא מסר לו את ההזמנה. אני חושבת שזה חל בדיוק כמו בבית משפט.

סעיף 34 -

ח. שמעוני: האם היושב ראש הוא משפטן?

היו"ר ח. גרוסמן: כן. לפי סעיף 27(ג)(1).

י. בארי: סעיף 7 שעליו מצביע מר אליאסוף מתייחס לכל הוועדות. "שר המשפטים יקבע סדרי דין לענין ביצוע סעיף זה."

בסעיף 34 אנחנו מדברים בדיוני ראיות. לא בהכרח הרי זה כהרי זה. אני מציע שבכל הנוגע לדיוני ראיות יהיה שר המשפטים.

י. אליאסוף: לפי סעיף 34 צריך להחקיין לפי תקנות הכלליות, משמע - שר הבריאות.

י. בארי: אני חושב שמצב זה איננו מניח את הדעת.

אם קובעים דיני ראיות, אז שר המשפטים צריך לקבוע אותם. (טניה שפניץ: זו הפסיקה הקיימת) (י. אליאסוף: בכל ועדות חקירה יש שחרור מדיני ראיות) אינני מאושר מזה.

י. אליאסוף:
במשפט הפלילי כשיש עדות שניה בבית המשפט, אז אומרים כי זה איננו מתקבל. עדות שניה בפני הליך משמעותי, הוא משוחרר מדיני ראיות. אז זה יכול להתקבל. (ח. שמעוני: בערעור זה יהיה קביל?) טיבו של ערעור הוא, שנזקקים לפירוש החוק עצמו. (ח. שמעוני: אז ישענו על עדויות.)

הכנונה לעשות את הדיון פשוט, שתתקבל זו עדות של עד אחד, ועדות שניה וכו'.

ש. נעמן:
אני מקבל את הצעת ח"כ בארי, שדיני ראיות יהיה שר המשפטים. בבית המשפט המחוזי יחולו דיני ראיות.
ערעור הוא בנקודות משפטיות.

סעיף 35(א) -

זיו"ר ח. גרוסמן:
אני חושבת שקנס של 2000 ל"י זה פחות מנזיפה. מכל מקום, זה קנס סמלי.

ז. לינקר:
זה צריך להיות צמוד לאינדקס.

ז"ר מילר:
לפי סעיף 38, נזיפה זה דבר חמור מאד.

זיו"ר ח. גרוסמן:
אני חושבת שכל פסיכולוג יבכר לשלם 2000 ל"י ולא לקבל נזיפה.

ז. ידיד:
לדעתי, זה איננו משנה ולא כלום. מישהו יכול לקבל גם התראה, גם קנס וגם נזיפה. כתוב "אחד או אחדים מאמצעים אלה" - כלומר, הוא יכול לקבל גם התראה וגם קנס. או שלילת רשיון וגם קנס. הכל יכול להיות.

זניה שפניץ:
זה המכסימום.

צ. לינקר:
הייתי מעלה את הסכום הזה של 2000 ל"י ל-5000 ל"י, וצמוד.

י. בארי:
לגבי סעיף 35(ג) - האם מחיקת שם הפסיכולוג מטעמי בריאות מוסמך לראות את זה לפי סעיף זה? הווה אומר כי לפי סעיף זה מעניק סמכותה של ועדת המשמעת לקבוע שרואים את המחיקה כאילו נעשתה לפי סעיף זה. ולפי סעיף קטן (ב) - לא תחקבל בקשתו לרישום חדש בפנקס. ואם יש מקום לסעיף קטן (ג), אז יש לסייג אותו.

ד"ר ארליך:
יכול אדם לראות בקנס משהו חמור כמו נזיפה. אכן יש בזה, בנוסף לכך, גם אם הוא סכום סמלי.

י. אליאסוף:
חל איסור לעסוק במקצוע במשך תקופה של 5 שנים. מדובר במקצוע של פסיכולוגיה ומומחיות.

גב' אורתר:
הכוונה לאסור לעסוק בפסיכולוגיה בכלל. הבינונו את הסעיף כך שאם פסיכולוג עומד ורואה כי יש נגדו משהו, אז הוא מבקש את המחיקה. זה כאילו שהוא מונע מסכל את המזימה. מונע ממנו קלון. אבל אם העבירה נעשתה על ידו, אז רצינו שבכל זאת ועדת משמעת תאמר: "אמנם הוא הקדים ומחק שמו, הרי שאנחנו רואים את זה כמוצדק."

היו"ר ח. גרוסמן:
בחום 7 שנים הוא יכול לבקש ולהרשם מחדש. האם זה נוגע לסעיף השעייה מטעמי בריאות? לדעתי, אי אפשר לצרף את שני הסעיפים.

צ. לינקר:
אני חושבת שדוקא צריך לתת לאדם האפשרות למנוע את הזעזוע הזה של מחיקת שמו. אם הוא מוצא לנכון למחוק שמו, ולא באופן כללי להאשים אותו, לפני שהוא מובא לדין בהאשמה כבדה - אולי היה כדאי לתת עוד שיקול דעת של הוועדה אם לעשות את זה לפי סעיף זה או אחר. מכל מקום, לא לעשות את זה באופן שרירותי. לא לקבוע את ההאשמה --- (י. אליאסוף: כתוב "הוועדה רשאית...") אם כן, זה בסדר.

ש. נעמן:
קודם היתה הוראה כפי שקיימת בפקודת הרופאים - כאשר אדם מורשע בעבירה פלילית, גם בית משפט יכול להחליט על מחיקה או ביטול רשיון. אנחנו זנחנו את זה, וזה נמחק.

בסעיף 36 כתוב: "החובע והנאשם רשאים תוך 30 יום לאחר המצאת החלטת ועדת המשמעת, לערער עליה לפני בית המשפט המחוזי שבחחום שיפוטו נמצא מקום העיסוק של הפסיכולוג."

השאלה היא אם בית המשפט מאשר את המחיקה, ואם המחיקה היא לפי סעיף קודם או לפי סעיף 36. אני חושב שזו נקודה משפטית שצריך להסיר ממנה את הספק.

י. אליאסוף: עכשיו ממציאים הכל לוועדת המשמעת, והיא רשאית, ולא חייבת - זה כאילו לכבול אותו חזרה לעונש משמעת אם היה נשאר.

ד"ר מילר: נניח שהוא מבקש למחוק שמו כי הוא עבר עבירה פלילית. אהילו שוועדת המשמעת לא פועלת, היא מקבלת את התלונה שלו.

י. אליאסוף: זה כתוב בסעיף 35(ג).

היו"ר ח. גרוסמן: נא לשקול את גובה הקנס.

סעיף 36 -

היו"ר ח. גרוסמן: מי פה התובע?

י. בארי: או המנהל, או ועדת התלונות.

י. אליאסוף: המשפטן של ועדת התלונות. זה כתוב בסעיף 27(ב)(2).

י. בארי: הערתי זו חוזרת להערה שלי לגבי סעיפים קודמים הנוגעים בענין ההשעיה - מדוע בית משפט השלום? הרי מי שמערער על השעיה יש להפנותו לבית משפט מחוזי ולא לבית משפט שלום.

הערה שניה - אני מבקש שמר נעמן יבהיר את ענין הערעור לבית המשפט המחוזי. (היו"ר ח. גרוסמן: זה ערעור על פסק דין של ועדת משמעת) זה לא רק כדי להאריך את ההשעיה. אם הוא רוצה לערער על ההשעיה, אז הוא פונה - כפי שכתוב - לבית משפט השלום.

י. אליאסוף: מדוע מפריע לך בית משפט השלום?

טניה שפניץ:

כי זה צו ביניים.

י. בארי:

לא בעניני ביניים ידונו בפני
ערכאה אחת, ובענין אחר - בפני

ערכאה אחרת.

ש. נעמן:

התחשבנו בכיסו של האדם.

אני חוזר על מה שאמרתי - זה בא
כדי להוציא מספק אישור של בית משפט לגבי מחיקה לפי סעיף 36, לכן
זה נעשה לפי סעיף 35. יש להוציא את זה מגדר ספק.

י. בארי:

בסעיף 22 רושמים או מוחקים את השם,
ואז בא הענין מ"טעמים רפואיים".

י. אליאסוף:

בסעיף 35(ג) כתוב: "נמחק שם
הפסיכולוג שלא לפי סעיף זה" - ואני
הוספתי את המלים "על פי בקשתו של הפסיכולוג".

ה ו ח ל ט

לתקן סעיף 35(ג) - למחוק את
המלים "לפי סעיף זה", ובמקומן
יבוא "על פי בקשתו".

הינו"ר ח. גרוסמן:

נשמעו כל ההערות, והן נרשמו,
ואנחנו נקבל ניסוחים חדשים של

הסעיפים בהתאם להערות שהושמעו כאן.

ביום חמשי הבא, בשעה 12.00,

נמשיך בדיון זה.

תודה רבה. הישיבה נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 13.15.